

Αξιότιμε κ. Υπουργέ,

πέρυσι, το παιδί μου, προνήπιο, πήγε για πρώτη φορά στο σχολείο σε μία τάξη με 15 παιδάκια κι αμέσως ένωσε την ασφάλεια και τη ζεστασιά ότι ο χώρος αυτός μπορεί να γίνει το δεύτερο σπίτι του. Κι εγώ ένωσα σιγουριά ότι θα περάσει καλά στο σχολείο, θα μάθει πράγματα, θα κάνει φίλους. Και πράγματι πέρασε καλά, έκανε φίλους, έμαθε πολλά καινούργια πράγματα και ήταν ευτυχισμένη όταν πήγαινε σχολείο.

Φέτος, ενημερωθήκαμε ότι το τμήμα έγινε με 25 παιδιά, μεταξύ αυτών και δύο παιδάκια που έχουν συνθετότερες εκπαιδευτικές ανάγκες.

Αναρωτιέμαι, τι πρέπει να πω στο μικρό παιδί μου; Πώς να του εξηγήσω ότι φέτος το μάθημα δεν θα γίνεται όπως γινόταν; Οτι θα έχει φασαρία; Οτι η νηπιαγωγός μπορεί να μην προλαβαίνει να ακούει όλα τα παιδιά όπως τα άκουγε πέρυσι, ή αν, η ίδια χρειάζεται κάτι να επιμείνει γιατί μπορεί η δασκάλα της να είναι απασχολημένη με ένα από τα υπόλοιπα 24 παιδάκια. Τι έκπτωση θα γίνει στο παιδαγωγικό πρόγραμμα; Γιατί μία ομάδα με 25 παιδιά, βάζει σίγουρα χαμηλά το ταβάνι και δεν μπορούν να γίνουν τα ίδια πράγματα όπως με μία ομάδα με 15 παιδιά.

Αναρωτιέμαι τι πρέπει να πω στο παιδί μου για την διπλανή τάξη που είναι κλειστή και αυτά είναι στοιβαγμένα στη μία; Οτι οι φίλοι της που παίζουν μαζί στην γειτονιά πρέπει να πάνε σε άλλο νηπιαγωγείο γιατί η πρόσθεση δεν σας έβγαине και εάν γράφονταν στην γειτονιάς τους θα έπρεπε να ανοίξει η διπλανή αίθουσα και να φέρετε πίσω την δασκάλα και εσείς αυτό δεν το θέλετε!!

να της πω αυτά που μας λέτε από την τηλεόραση; Οτι δηλαδή, τακτοποιήσατε καλύτερα τις τάξεις; Οτι είναι για το καλό τους; Οτι μας ενημερώσατε κε Υπουργέ ότι νοικοκυρεύετε το προσωπικό των δασκάλων και κάθε χρόνο θα το κάνετε και καλύτερα; Οτι είναι πιο ανταγωνιστική η τάξη με τους 25 μαθητές απ' ότι με 15 μαθητές, όπως μας είπε η υφυπουργός παιδείας;

Ή τελικά να της πω τι να κάνουμε έτσι είναι η ζωή, σας εκπαιδεύουνε για να ζήσετε σε μία αρένα και πρέπει να μαθαίνετε από μικρά να είστε στοιβαγμένα και ανταγωνιστικά;

Λοιπόν, τίποτα απ' όλα αυτά δε θα της πω!!!

θα την κοιτάξω στα μάτια και θα της πω ότι "θέλω να σε βλέπω χαρούμενη και χαμογελαστή γιατί έτσι πρέπει να μεγαλώνουν όλα τα παιδάκια"

και επειδή ένας παιδαγωγός μας ψιθύρισε ότι:

".... η παιδική ηλικία,

είναι η σπουδαιότερη περίοδος της ανθρώπινης ζωής.....

και απ' το πως πέρασε την παιδική ηλικία,

απ' το ποιός το κρατούσε από το χέρι στα παιδικά χρόνια,

από το τι μπήκε στο μυαλό και στην καρδια του απ' το περιβάλλον,

*απ' αυτό εξαρτιέται,
σε αποφασιστικό βαθμό, τι άνθρωπος θα γίνει,
το σημερινό παιδάκι"*

γι' αυτό...

Θα πιάσω το χέρι της μαμάς της συμμαθήτριας της κόρης μου που νιώθει ακριβώς την ίδια αγωνία, το χέρι του κάθε γονιού, που στερείτε από το παιδί του το δικαίωμα να είναι χαρούμενο. Δε θα ξεστομίσουμε "έτσι είναι τα πράγματα και δεν αλλάζουν". Θα πεισμώνουμε για να τα αλλάξουμε, ξεκινώντας από τα πολύ μικρά όπως το νηπιαγωγείο της γειτονιάς μας που θα φωνάξουμε δυνατά για να το κάνουμε να ακτινοβολεί, πάλι, από χαρούμενες φατσούλες και ευτυχισμένα παιδιά.

Με εκτίμηση,

Δ.Σ.Π - μαμά νηπίου

12ο νηπιαγωγείο Χαϊδαρίου